

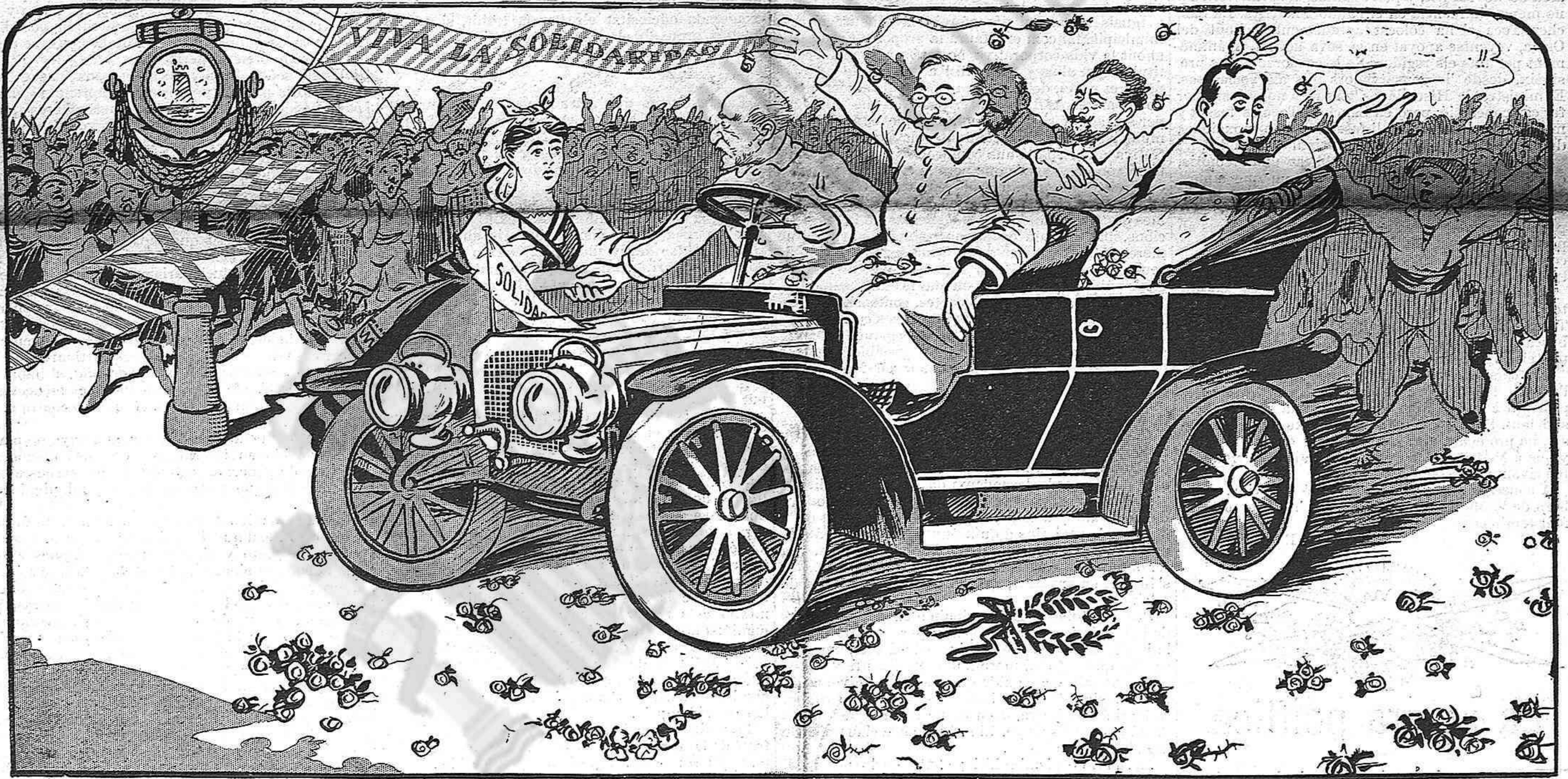

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

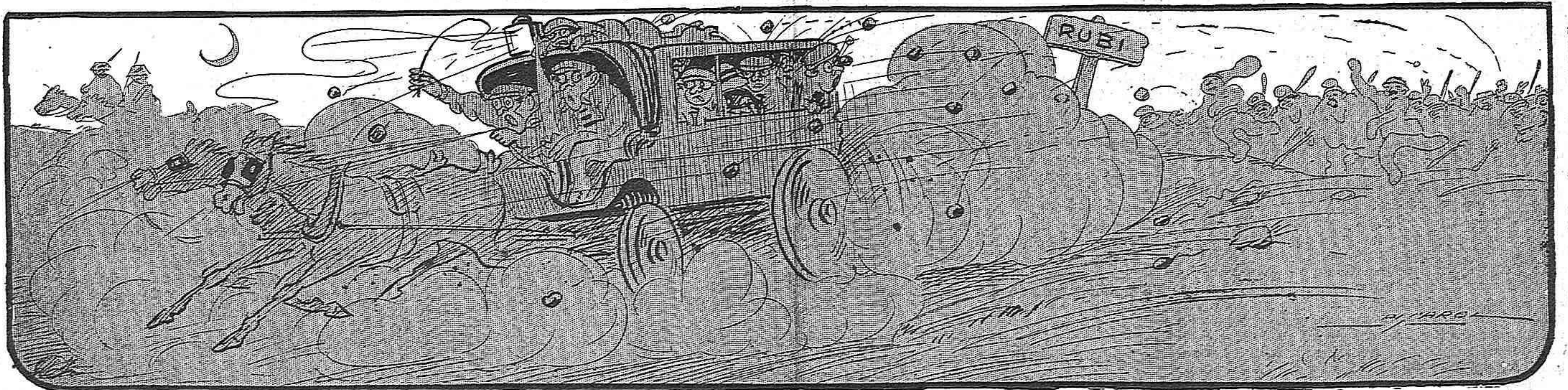
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

VIATJES DE PROPAGANDA

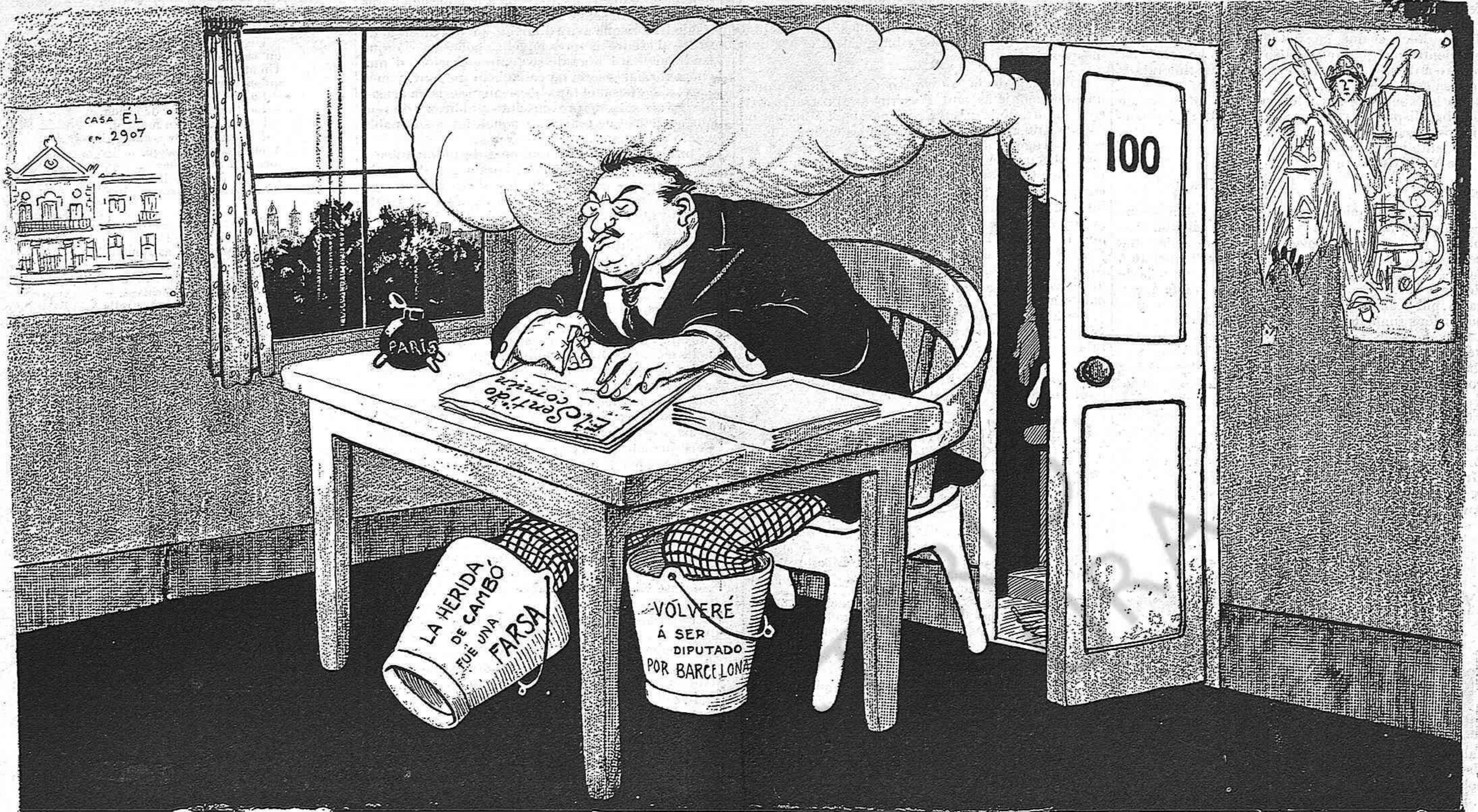

Els solidaris al sortir de la Corunya.

Don Prudencio al sortir de Rubí.

L' últim somni de don Prudencio

Es aixís, y no hi ha modo de ferlo cambiar de norma:

quan ell fa una metedura, la fa per partida doble.

fossin els nostres millors amichs y fins ens tornes sin á construir una Casablanca nova de trinca?

Sultana número 5:

—Parleu de Fransa, d' Espanya, d' Alemanya, d' Inglaterra... ¿Y d' Italia, com es que no se 'n recorda ningú?

Ja que á tots els altres protectors els hem tastat, sense trobals'hi—la veritat sigui dita—un gust massa agradable, ¿per qué no probém aquést?

Italia es una nació alegre, de temperament d'artista, amiga de la música, sobria, carinyosa... ¡Qué bé aniriam de parella!...

Sultana número 6:

—Cap de las opinions fins ara exposadas me sembla digna de ser aceptada pel nostre senyor, á qui Aláh guardi.

—Jo crech que lo més senzill seria creuharnos de brassos, deixar que la comedia anés desarrollantse y... qui ha fet avuy farà demá.

Sultana número 7:

—Jo, si fos del emperador, convertiria en diners las meas propietats, vendria els mobles y... ¡ahí queda eso!... Emigraria, naturalment, ab totes nosaltres, y me 'n aniria á fer el niu en qualsevol recó amagat d' Europa, resolt á viure com un burgés, deixantme d' imperis y ximplerías.

Sultana número 8:

—¡No! Aquí lo digne, lo patriótic es alsar d' una vegada l' estandart vert, predicar la guerra santa y treure á puntadas de peu á tots els extrangers, siguin francesos, siguin xinos, siguin...—

De prompte la sultana para d' enrahonar.

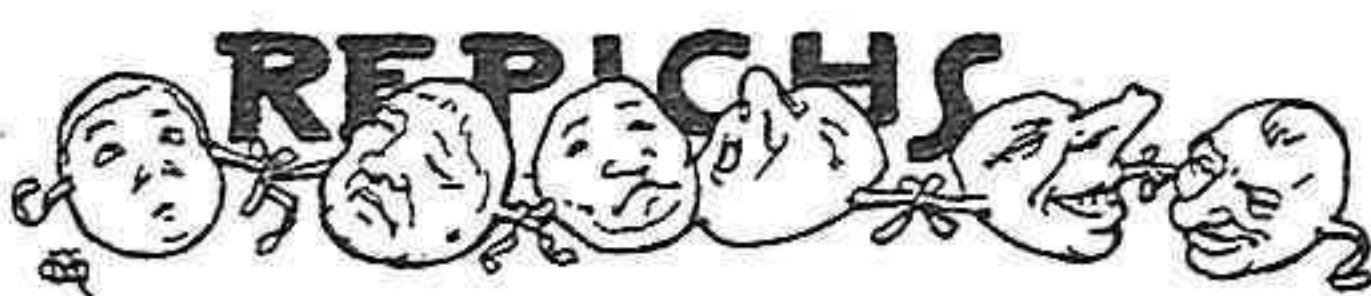
Ha sentit ressonar en la sala un soroll extrany, y al fixar els ulls en Abd-el-Azis s' ha adonat de que l' atribulat emperador, en lloch d' escoltarla, ronca.

—No es prudent continuar, ¿no us sembla?—diu l' oradora en veu baixa.

Las gentils sultanas, tement despertar al august descendent del Profeta, aproban ab un gesto aquesta resolució carinyosa.

A la quinta cap d' ellas havia observat que 'l soberá del Marroch ja s' ha posat á dormir quan tot just la sultana número dos comensava á fer us de la paraula.

FANTÁSTICH

REPICHS

UE xocarrera la última creació periodística de D. Prudencio! Se titula *El sentido común*, y com no siga el sentit del quar to de las pomas, no atiném quin altre perfum pot haver promogut aquella evacuació tan estupenda.

L' home hi está perfectament retratat de paraula y de pensament. De paraula, perque no ha deixat encare 'l vocabulari d' *Enano de la Venta*. Y de pensament, perque vol probar, ab una pila de caborias risibles, que 'l crim d' Hostafranchs fou una comedia y la ferida d' en Cambó, una invenció.

Tan sols qui tingui la costúm de tramar farsas, es

capás d' atribuhirlas als demás. Es alló que diu el refrán castellá: «Piensa el ladrón...»

Cap al final del article, D. Prudencio s' hi deixa anar, cometent una verdadera imprudencia.

Diu: «Los tribunales actúan, y siempre no han de estar los conservadores en el poder...»

... Cuando llegue la hora de hablar, y yo vuelva á ser diputado por Barcelona—porque lo seré, señores, etc., etc.»

¡Oh encisadora ingenuitat! Avuy diu que no pot parlar, perque no es diputat: de manera que avants no era ell propiament qui parlava, sino la investidura, el presservatiu que 'l feya inviolable per tota mena d' ofensas inferidas á la veritat y al próxim.

Y diu que tornarà á serho. ¿Cuán?

Senzillament, quan els conservadors no estiguin en el poder; quan els fusionistas li donguin carta blanca pera cometre tota mena d' atrocitats y li guardin las espantillas; quan, en pago als bons serveys que 'ls hi ha fet, li deixin guanyar l' acta de qualsevol manera ó, en últim terme, li regalain.

No més clarament pot dir D. Prudencio: —Ab tot el meu revolucionarisme de camama, no soch més que un estaferm al servey d' en Moret y en Romanones.

Aixó tothom ho sabia. No faltava sino qu' ell tingué la desaprensió, la frescura de declararho.

En La Cierva, que ara l' ha donada pera reformarho tot, pretén que 'ls individuos que han de formar el cos de policia 's distingeixin no per la inteligencia, ni per la perspiciacia, ni per l' honorabilitat, sino per la talla.

Els exigeix que medeixin 1'670 metros d' altura.

L' ideal d' en La Cierva, en materias policíacas, son els pals de paller, encare que estiguin coronats per un' olla esquerdada.

Hi ha cosas que fan riure, y una d' ellas es la expulsió de que á Fransa han sigut objecte 'ls lerrouxistas Emiliano Iglesias, Fuente y Canals. ¿Qué dimontri devia pensar en Clemenceau? ¿Acás se figurava que aquests tres anabaptistas li pertorbarían la República?

Un' altra vegada no 'ls prengui tan en serio, y ja que van fer el viatge, segons deya la *Gaceta xina*, al objecte de «gozar las voluptuosidades de la *Ville lumière*», fassi'ls acompanyar per la policia als sitis més propis ahont puguin demostrar la seva empena rrevolucionaria.

Per lo demás, si es cert que ab la excusa de gozar de las voluptuosidades anaren á París á pendre part en la campanya antimilitarista, bo está senyalar la farsa que representan aquí á Espanya, quan baladronen de defensors de la forsa armada.

Está vist que aquests clowns del radicalisme acrobático, no poden donar un pas que no fassin una tamborella.

Motins y grescas ab motiu de las ordres d' en La Cierva respecte als espectacles públichs, cafés, tabernas y restaurants.

Forts disgustos en els Ajuntaments de las pobla-

cions grans, á causa de veure desequilibrat el seu pressupost, gracias á la desgravació dels vins.

¿Qu' es aixó, Sr. Maura? ¿La Revolució desde arriba ó el desgabell desde arriba?

En La Cierva, després d' haver colocat á tots els seus amichs, té 'l propósit d' establir la inamovilitat dels empleats de Governació.

Aixó no vol dir que si un día pujan els lliberals, els netejin la menjadora pera colocarhi als seus, també ab el caràcter d' inamovibles.

No cal que hi donguin voltas: aquí á Espanya lo únich inamovible es la informalitat y la frescura dels oligarcas.

El Sr. Azcárate va invitar al Sr. Sol y Ortega á la reunió de la minoria republicana, y el Sr. Sol va contestar que per circunstancias especiales reservava la seva llibertat d' acció.

Y tan especials com son aqueixas circunstancias! Propiament no es el Sr. Azcárate qui deu dirigirse al senador per Guadalajara, sino en tot cas al comte de Romanones.

Els drets ab els drets y els coixos ab els coixos.

ENDEVINALLAS

XARADA-POSTAL

AL AMICH Y POETA F. CARRERAS P.

Enterat de la xarada que en LA CAMPANA 'm dedicas no puch menos que donarte molts merçes... y franciscas per el bombo innerescut... (aixó es modestia... ab pamplinas)

encare que sé y 'm consta de que tots els fills y fillas del Ampurdá, parieu sempre tal com vostre cor us dicta.

Avuy pel correu-tortuga y á La Bisbal dirigida te total un altre obreta que ja la veurás... si arriba.

Es *En Joan Travella*, tráctal com si fos de la familia encare qu' es un *Tenorio* com ja veurás, de barrila, sense pretensions ni gasto ni pessetas á l' ermilla.

Fixat bé ab tot l' argument, si t' agrada tres no, prima una postal m' ho dirás, que segons lo que tú 'm digas en celebració á tal obra ja t' convidaré algun día á fer la copa de un *dos...* que encare 'l tinch á la vinya.

J. STARAMSA

MUDANSA

—Total, Joan: ¿qué n' has fet de las tot tot que t' vaig dar?

—Las vareig perdre pel bosch anant ahir á cassar.

TRES CALANDRIS DE MASNOU

TARJETA

ROSA MAUREL

ASCO

Formar ab aquestas llettras degudament combinadas el títul de una comedia castellana.

R. A. (a) PAU DE LAS CALSAS CURTAS

INTRÍNGULIS

i i i

Afegir quatre consonants y formar el títul de una pesa catalana,

E. BONAGARRIGA

GEROGLIFICH

SOL X SOL
L
I K I
I

J. CANYELLAS

CORRESPONDENCIA

Caballers: Un solidari y Companyia, Ramón Gich Guach, Anton Laupera V., Miquel Vilá, Un blanchet, Teresa de Barrina, y Joan Ferrer (a) Fricandona. Relliscada!

Caballers: Hipòlit Nadal, Tres calandris de Masnou, Enrich Bonagarriga (a) Suat, Un qu' estima á una María, Un que va vestit blau y C., Ramonet Camallare, Ricardo Lafitte, y Eduardillito: Ensopogada!

Caballers: E. P. y B., E. A., J. C. y M., A. Garrell, J. V. y R., J. O. B., J. B. y R., P. F. y G., y H. N.. Rebutis els originals qu' envian ab destí als almanachs: Tantas merçes.

Caballer: Clavell: Li falta perfum y color.—Dimoni: ¡Diable, y qu' es dolent!—1907: Mala anyada farém.—E. Polit: Ho sentim, pero no podem plorar.—F. P. Valdés: Podria ser que s' aprofités, pero ay, quina escassa inventiva tanca tot aixó!—Un ganxet: Lo mateix li dihem.—Un de R.: Igual va per vosté.—T. Rusca: Va bé.

—Anton Vilaseca y Enrich: Ho ha encertat, al titular la seva poesia *Ignocencia*.—Noy de la Sort: Tot depén del espay.—Peret del Ateneu: Gracias y veurém.—N. A.: Els seus dibuixos son bastant fluixos.—Joseph dels Melóns: Si s' hi dediqués, ab el temps, faria versos regulars. Pero, ab el temps, eh?...—Joseph Meca: No 'm resulta.

—R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas: Els uns son bruts, els altres dolents, y ben garbellat no queda res aprofitable. Ni el geroqlifich, qu' es més antic que l' anar á peu.

—Isidro Roura: Vosté pert miserablement el temps... y lo pitjor es que 'ns el fa perdre també á nosaltres.—Valerich: Els seus versos diuen molt poca cosa, y encare ho diuen malament.—Mossen Pau: Si realment es capella, bueno; pero si no ho es, firmis Pau á secas...—P. R., J. P. M., B. M., y Anónim de Prullans: No 'ns es possible publicar las cartas que han tingut á bé enviarnos, per diferents motius.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carter del Olim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carter del Olim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carter del Olim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª